

Magma

Er stroomt zwart magma door mijn lijf:
kolkend, kokend, zoekend op schuine trappen,
door smalle gangen, naar zwarte cellen, zwarte vlekken.
We wachten, kijken, lopen onwetend mee en luisteren,
of beter 'horen toe'.
De dokter zegt uitdrukkeloos:
"Het belooft een lange strijd te worden."
En ik, ik kijk opzij.

Ze stromen door de straten:
zwart van haat met een ongelooflijke drijf,
kloppend op bezweette deuren, op zoek naar miniaturen,
gevangen in beelden van dansende tieners,
verworden tot één groep, één betekenisvolle daad.
Altijd van een ander.
En ze schreeuwen:
"Het is het allemaal waard."

De man zegt stellig serieus:
"Het belooft een lange strijd te worden."

Het vraakt om nieuwe golven,
stuwende alleskleurende magma.
Het is in niets te vergelijken, want dát is wat leed is.
Het verzacht niet, het rijt;
Het heelt niet, het strijdt;
Het splijt, als kanker – geruisloos.
Het zaait angst en gerede twijfel.

Ze zijn als doffe zwarte vlekken,
hardnekkig uit te kennen.
Ze verblijven onzichtbaar verscholen, zuchtend -
van mijn lichaam vervreemd
als stembandloze kelen.

Wij niet.
Wij leven.
Wij praten (we moeten praten).
We winnen.
We helen.

Wanneer je staart naar een volgend moment¹

Wanneer je staart naar een volgend moment,
of dat je opzien baart om wie je bent:
alles gaat voorbij.

Onze alles is een atoom,
van iets groters, groter dan.
Is er iets groter dan mijn dromen?
Alsof dat kan.

Dit moment loopt over in een ander nu.
Bestorm de hemel met gedachten
en laat me nooit meer wachten.

Elke tel is één te veel.
We zijn toch al zo nietig.
Ik wil bij jou zijn heel de dag.
Alleen ben ik verdrietig.

¹ Uit: 'De wereld van vandaag' (1999)